

SZERKESZTŐSÉG: BUDAPEST, IV. PÁPNÓVELDE-UTCA 8. Telefon száma 55-88.

EGYETÉRTÉS

KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, IV. PÁPNÓVELDE-UTCA 8. Telefon száma 51-66.

Mai számunk főbb közleményei: A hadsereg és a nemzet. (Vasváriak.) Széll Kálmán beteg.

A hadsereg és a nemzet.

(I. L.) A Hentzi-ünnepnek tartozunk egy nagy tanulsággal, egy nagy köszönettel. Behozonyította, mekkora ámitás rejlik a közös hadsereg frázisában.

Ő maga reklámolta most is magának ezt a történelmi folytonosságot. De nemesek most reklámolták, hanem egyébkor is, bár kevésbé kihívó formában.

A törvényes, az alkotmányos felleg az, hogy a mai osztrák-magyar közös hadsereg 1868-ban keletkezett, két nagy történelmi tendenzia kompromisszumból.

Olyan vakmerően, olyan provokálólagon azonban, mint most, a Hentzi ünnepléssel, még soha sem hirdették, hogy az 1867-iki átalakulás a hadsereget nem érintette.

Falusi történet.

Mikor pirulni kezdett a mogoró, megkezdette bucsuzását az erdőtel a vén Nyikuláj is. Nyikuláj — a neve mutatja — oláh ember, de afféle oláh, a kinek már a nagypapa sem tudott oláhlul.

zet súlyos áldozatok árán azért alkotott meg s azért tart fenn, hogy legyen neki is egy saját képre teremtett hadserege.

Még ha nem lett volna is az az ünnep meggyaldása a mi hőseinknek, arculatúlé a mi becsületünknek: türetné-e az okosság, a számító belátás, hogy a fegyveres erő ilyen nyilvánvaló ellentétben álljon nemcsak etnikai-történelmi egyéniségünkkel, hanem tételese törvényeinkkel is?

Az inzulterst tehát elégteltelt kell szereznie. Feleltetne kell vonni azokat, a kik felelősséggel tartoznak. Első sorban a miniszterelnököt. Őt meg kellett kérdezni, szabad-e, lehet-e így inzulterálni a magyar nemzetet.

De ez nem elég. A multra nézve megtöréssal tartozunk, a jövőre nézve pedig gondoskodással. Kiderült, hogy az 1867-iki rendezkedés nem nyújt biztositókat arra, hogy a pragmatika szaukezió által megkivánt kölcsönös és közös védelem úgy szervezettelik, hogy abban a magyar állami és nemzeti élet követelményei kielégítést találhassanak.

Ennek pedig az a módja, hogy a nemzet nyilatkozzék. Nyilatkozzék a törvényhatóságok által, a melyeknek ily fontos kérdésben szavukat fölemelniek nem csak joguk, hanem kötelességük.

nyege alatt. Kihívtak úgy, hogy arculatverték, felvilágosítottak úgy, hogy a szemünk szikrákat hányt: beszéljen hát s adjon direktívát az országgyűlésnek maga a nemzet.

Budapest, augusztus 14.

Széll Kálmán beteg. Megbízható forrásból nyert értesüléseink szerint Széll Kálmán miniszterelnök rátoi birtokán ischiásban megbetegedett és az ágat kénytelen őrizni.

A pénzügyminiszter Bécében. Lukács László pénzügyminiszter elutazott Gasteinből és néhány napig Bécében fog tartózkodni.

A Hentzi-ügy.

Megirtuk s ma is állítjuk, hogy a függetlenségi és 48-as pártunk első és mulasztathatlan kötelessége a képviselőház összételekor számon kérni a Széll-kormánytól a Hentzi-botrányt.

A különböző felhívatalosok közül: Tegnap az O. É. adta hírül, hogy Széll Kálmán megelégedését fejezte ki a rendőrség tapintatos magatartása felett.

Ma este megszólalt ezután a bécsi Pol. Corr. lme az eről kiadott jelentés: Bécis, aug. 14.

A Pol. Corr.-nak egy budapesti levele azzal a hírrel foglalkozik, hogy az országgyűlés megnyitászakor meg fogják interpellálni a kormányt a harcos-emlék átvételében.

Erősebben a juhaimnál. Ó, édes Jézusom, ha itt halhatnék meg. Faradt testem ha benned nyugalhatnék, erdő! Poron a te földed parán ha összekeveredhetnék!

sót a radikálisok ezt szomorú tényként konstataják. Ámde nincs olyan állam Európában, a melyben valamely párt, melynek némi befolyása van az államügyekre, a radikális demokrácia szempontjából kritikálna a hadsereget.

A Pol. Corr. e tejtegetéseire a következőket jegyezzük meg:

Abban az egyben igaz van a bécsi felhívatalosnak, hogy bajos megérteni, mi értelme lesz a Kossuth interpellációjának majd hetek múlva. Bizony eső után köpöngyez ez. Hanem annál kevésbé van igaza a további fejtegetéseiben.

Ez azt jelenti, hogy lesz ismét néhány nagy frázis és rá „óriás tapsvihar”.

De hogy a függetlenségi párt (mint párt) ebben a tapsban résztvegyen, azt nem tudjuk, nem akarjuk elhinni.

— Hát akkor én eszem mogorót, kigyelmed meg igya a tejet. Kikapva nagyapó kezéből a csuprot, odatarította a szájhöz: igyék, nagyapó, mert különben meghal. Er már meglek!

Reméljük, ha a párt ismét együtt lesz, sokkal erősebb hangot is fogunk hallani.

Az ország fölháborodása csak most mutatkozik igazán, mikor már nem lehet szápitgetni a szégyenletes gyalázatot.

Hercegg Lobkovitz beszéde és a kormány hazafiatlan viselkedése a nemzet minden rétegében általános megbotránykozást keltelt, a melynek a vidéki sajtó organumai a legizább fokmérői.

Ime néhány szemelvény:

„Arad és Vidék.”

És úgy volt, hogy szuronyt tűzött a puszkásra ma sok száz magyar katona; honvédek; alkotmányunk, szabadságunk, becsületünk fegyveres védői; a nemzeti hadsereg víteei.

Szuronyt tűzött a puszkásra és szétverte a Hentzi-emlék ellen tüntetőket; fegyvert fogott a cudarért, a hitványért, a gyávárt, a kit oltréképül állának föl a magyar harczi erények.

Törjön el a szurony, mely az osztrák szellem védelmében a testvéri szívek szegeződtét! Átkozott legyen haló porában is, a mi szégyenünkre, a fajdalmainkra kísérő bálványa a Haynauknek és a tizenhárom aradi vértanú gyilkosainak! Ész reszkesenek azok, a kik ma felmárták a magyar szív sebéit! Nemzeti becsületünk hóhérai, vigyázzatok! Nem felejjük el a második Világot!

A magyar miniszterelnök pedig, kinek kezében törvény szerinti meg volna a hatalom, hogy ilyen cudarúsgát megakadályozzon, gyáván meghunyászkodva, Rátóra bujdosott el a nemzet haragja elől.

Szegedi Napló.

Vakmerő kézzel előszívta, legszentebb, legbecselesebb érzelmeink ellen tervezett merényletéről újra diadalt tilt az osztrák szoldateszka, szégyenletes és gyáva segédkezése mellett, vagy legalább meghunyászkodó semmittevése mellett a magyar kormány-nak. Eppen úgy, mint öven-évevel ezelőt, ma is fölzogott a «Goterhalte» és valamint akkor, úgy most sem akadt, a ki elkajpa a nagydobos kezéből a doberőt és olyant vajdon a nagy dobra, hogy beszakadjon tőle. No de, úgy látszik, az osztrák módon történő szenté avatáshoz hozzá tartozik ez a melódia, a mely minden alkalommal provokálja a magyar önértéket s hát még ilyenkor, midőn nem előztek meg véres harcok, sőt béke honol az egész vonalon, ugynevezett megnyugtató béke.

Mintha a telétségben sülédő, talán a semmittevében idegesen unatkozó katonák pártán nem tetszenék ez a békes állapot, olyan nátkát evat. Vagy nem azért eszele-e ki örödi rafineriával azt az ünnepet, mert jól tudta, hogy nem lesz senki, a ki megakadályozza. Mert számított a paktumban poshadó kormányzatnak nyomorúságos meglapulására. Számított, és a mint a következők mutatja, nem alaptalanul.

„Debrecen.”

Ott ég-e a szegényfir minden hóri arczán, vagy már szégyenleni sem tud a magyar? ... Erzi-e a nemzet azt a ponofesapát, melyet a mai napon, a felszádos évfördülő egyik legiszomorubb napján, legidázabb ellenségtől kapott? ... Van még magyar búszkedés? ... Vagy tán magyar sincs többé a hazában? ... Megtörtént! ... A Hentzi-szobrot nagy ünneppel avatták fel ma délelőt. Felecsendült a Goterhalte, melynek hangjai mellett olyan szaporán lelt mérszáróit vagy megfogtani a magyart, meghajoltak a zászlók, diszták adtak a magyar bakák s mikor a «zum Gebet!» felhangzott, imára térdelt a magyar fia, kinek talán nagyapját az esküszög, átkozott emlékü osztrák szoldos valamelyik katonája ölte meg.

Magyarországi közértesítések.

Magyarországi közértesítések.

Magyarországi közértesítések.

Magyarországi közértesítések.

Magyarországi közértesítések.

